

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: Udrag fra Levnet og Meeninger (DK)

Citation: Ewald, Johannes: "Herr Panthakaks Historie og Meeninger", i Ewald, Johannes: *Herr Panthakaks Historie og Meeninger*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-ewald01dkval-shoot-idm140540297294512.pdf> (tilgået 12. maj 2024)

Anvendt udgave: Herr Panthakaks Historie og Meeninger

Og nu, da jeg har faaet disse Fremmede fra Halsen, som jeg ugjerne vilde have meget med at bestille; nu kan jeg tale i Fortroelighed med mine beste mine elskeligste Venner, med de fornuftige, oplyste og christelige Menniske Venner, som jeg egentlig kun skriver mit Liv og Meeninger for, som jeg egentlig kun betroer til at kige ind i mit Hjertes skjulteste Leddiker, og at bedømme det som de indeholde - Jeg har i Følge af en meget naturlig Regel - en Regel, som Homer fulgte, før end den blev udfundet af Aristoteles - for ikke at skildre ilde; nødvendig tiilig maattet gjøre Anlegget i det mindste, til et vist Hoved-Træk i min Character - et Træk, som har saa stor, saa væsentlig en Indflydelse, paa mine Luuner, min Tænkemaade og min Skjæbne, at om jeg udeloed eller skjulte det ved at fortælle mit LevnetsLøb; jeg da ikke allene maatte synde imod den Sandhed, som jeg saa hellig har lovet mine Læsere; men ved en stor Deel af mine Handlinger, selv imod Sandsynligheden - En Aarsag meer, hvorfor det tiilig maae anlegges! - Imidlertiid koster det min naturlige Stolthed meget - det er ikke et ringe Offer, som jeg bringer Sandheden, Viisdommen og Dyden - Lad dette forsone, siger Clarices Lovelace, i det han skal døe af det Saar, som han har faaet i en Duel - Lovelace er en Nar, om han troer, at hans infame, nederdrægtige, umenniskelige Blod, kan toe hans skidne Sjæl reen i den Allerhelligstes Øyne - Og jeg vilde være en Nar, om jeg troede, at det langt ædlere Blod, som nu farver mine Kinder, skulde kunde aftoe de Pletter, hvormed den ædle, den i sig selv uskyldige Drue-Saft, altforofte har besmittet mig - Ney, ney dyrebareste Forsoner! - men du veedst, og jeg veed et Blod, som kan, som skal aftoe dem - Men umueligt er det nogentid at naae vort store Mynsters, den kjærligste, den ædelste Menniske-Vens Fod-Spor, uden at elske sine Brodre - Og hvorledes kan man elske dem, naar man ikke i det mindste stræber, at gjøre dem de Feyl, som man har begaaet, og som man kun kan angre, saa uskadelige som mueligt? - Men mig, som fra andre Sider, har gjort mig bekjendt og synlig for mange paaligger dette meer end andre - Jeg lider derunder; men just dette giver mig den sødeste Trøst, den fasteste Overbeviisning, at jeg efterkommer min Pligt; - fordi den er en Pligt - Og naar jeg engang fuldkommen har udviklet det Træk, som Historiens Regler nu kun tillade mig at anlegge; saa skal min Ydmygelse allene kunde give mig Dristighed nok at sige til eder, mine medlidende Brødre - Lad dette forsone! -